

Januar, hvor man enedes om Fordelingen af de omhandlede 8 Mill. Kr.; og hvor man i det hele drøftede Ordningen udførligt. Men da den højtærede Minister talte ved første Behandling, kendte han ikke noget til, at han havde deltaget i saadanne Forhandlinger, i alt Fald maatte ærede Medlemmer faa det Indtryk, og det staar da for øvrigt tydeligt nok i det af mig før citerede Uddrag, at Forhandlingerne mellem Bankens Ledelse og Nationalbanken resulterede i, at Andelsselskaberne tilvejebragte 5 Millioner og Nationalbanken 3 Millioner, hvorefter denne Meddelelse blev givet Erhvervsministeren, der tiltraadte Arrangementet. Saaledes fremstillede den højtærede Minister Sagen ved første Behandling, og det kan dog ikke være den højtærede Ministers Mening i Alvor at paastaa, at „det trykte“ bekræfter Rigtigheden af hans Fremstilling. (*Erhvervsministeren* [Stau-ning]: Jo). Jo, siger den højtærede Minister. (*Erhvervsministeren* [Stau-ning]: Fuldt ud jo!). Der var en Gang i dette Ting et ansat Medlem, som nu er død. Det var en meget original Mand, men en Mand, der havde en vis Indflydelse. Han hed Jens Busk og indlagde sig i sin Tid næsten herostratisk Berømmelse ved at benægte Fakta. Jeg havde ikke troet, at han skulde faa Efterfølgere paa Ministerbænken. Men hvad der den Gang var originalt, lyder nu som Plagiat.

Den højtærede Minister fremsatte endvidere en Paastand, som jeg ikke kan tro, han i Alvor mener. Den gik ud paa, at hvis Kravet paa Mælkeeksporten ikke var blevet opgivet, havde Banken sandsynligvis bestaaet endnu. Det er en Paastand, som ikke har Rod nogetsteds. Den er ogsaa tidligere blevet paataalt af det ærede Medlem Hr. Kragh, men den burde efter min Mening ikke været fremsat af den højtærede Minister. Jeg forstaar ikke, hvad den højtærede Minister mener med, at saa længe man ikke havde opgivet Kravet paa Mælkeeksporten, kunde man ikke slaa Banken i Stykker. For det første har man jo slet ikke opgivet Kravet paa Mælkeeksporten. Men selv om man havde gjort det, kunde man dog i Januar Maaned særdeles vel have standset Banken, netop paa Basis af Bankinspektørens Opgørelse. Bankinspektørens Skrivelse til den højtærede Minister siger jo saa klart og tydeligt, at jeg ikke kan forstaa, at der kan være nogen som helst Tvivl herom, at Banken var insolvent, selv om Kravet paa Mælkeeksporten opretholdtes, idet Bankinspektøren regnede

med 10 Mill. Kr.'s Tab paa dette Arrangement og i øvrigt pegede paa Risikoen ved forskellige andre Engagementer, helt bortset fra, at den Opgørelse, der havde fundet Sted, slet ikke var saa gennemgribende, som den burde have været. Men det er i øvrigt ganske ejendommeligt at lægge Mærke til, at den højtærede Ministers Syn paa Bankinspektøren og hans Virksomhed falder saare langt fra de Synspunkter, Udvalgets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, fremsatte ved første Behandling, hvor han baade i Form og Indhold drog meget kraftigt til Felts netop mod Bankinspektøren. Naa, den højtærede Minister og den ærede Ordfører maa jo selv klare den Sag mellem sig. De synes her ikke at være helt enige, og ejendommelig virker det at se den divergerende Opfattelse, som de tvende Herrer her nærer.

Jeg forstod den højtærede Minister saaledes, at han var enig med mig i, at det ikke kunde være en ansvarlig Ministers Pligt raat og kritikløst at sluge alt, hvad der blev serveret for ham af hans Embedsmænd. Men naar den højtærede Minister spurgte mig, om det var mit Ønske, at han personlig skulde undersøge Banken, vil jeg dertil svare: Nej; det var det ikke. Hvad jeg ønskede, og hvad jeg fandt og vedblivende finder var den højtærede Ministers Pligt, det var grundigt at sætte sig ind i Indholdet af Bankinspektørens Skrivelse. For hvis han havde gjort det, saa vilde han have set, at Grundlaget for Hjelpeaktionen var af en saadan Beskaffenhed, at det var ufor- svarligt at gaa med til den paa den Basis, hvorpaa den den Gang blev gennemført. Den højtærede Minister maatte dog af Bankinspektørens Skrivelse se, at Bankens Egenkapital maatte betragtes som tabt. Nu sagde den højtærede Minister, at han maatte følge Bankinspektørens Indstilling. Men den gik jo netop ud paa, at hele Egenkapitalen maatte betragtes som tabt, og det er her, jeg mener Hovedfejlen er begaaet. Naar man faar en Opgørelse fra en Bank, et Firma eller en Person, og denne Opgørelse klart og tydeligt siger, at vedkommende er insolvent, saa er det ufor- svarligt at gaa den Vej, man er gaaet overfor Andelsbanken. Den højtærede Minister hævder imidlertid stadig, at han maatte respektere Bankinspektørens Opgørelse. Nu vel, lad os sige det. Men saa kunde der maaske i sin Tid have været Anledning for den højtærede Minister til at bede Bankinspektøren om at gøre det samme. For Bankinspektøren respekterede jo ikke sin